

Na malinách

Všechny písničky, které otec Penelopy naučil, byly o tom, jak se někdo opil anebo někdo někoho zabil. Když došlo v písničkách k vraždě, tak to vlastně nebylo nic vážného. Zabíjelo se bezstarostně, z nemožnosti řešit situaci jinak, zabíjelo se bez pocitu viny, zabíjelo se z pochopitelných důvodů, jako jsou žárlivost, peníze a pomsta.

Penelope (moje krásná hrdinka s modrýma bezelstnýma očima) trhala na pasece maliny. Ta paseka byla nádherná. Plná pozdně letního slunce. Z té paseky úplně sálalo teplo. Jehličí, pryskyřice a houby pronikavě voněly.

Maliní drápalo Penelopě ruce, ale Peny (tuhle zkratku budu používat vždycky, když budu chtít dát Penelopě modernější rozměr) to bylo fuk. Chtěla domů přinést malin co nejvíc, ušlehat si je pak se smetanou a zbytek svařit s cukrem, aby si, až se léto promění v ledový vítr, mohla ráno mazat chleba malinovou zavařeninou.

Penelope si zpívala. Píseň o holce, kterou provdali za starého dědka. Holka v písničce

vesele prosí Boha, aby manžela zbavil duše a aby pak duši pověsil na planou hrušku. Holka je přesvědčená, že jedině mrtvola jejího manžela vyburcuje příbuzné, aby si příště uvědomili, že k mladým krasavicím patří mladí krasavci, a ne senilní boháči...

Penelope trhá maliny do hrnku, už má plnou bandasku, ponese ji opatrně zavázanou v šátku. Ale to až za chvíli, zatím si nechává malinu rozplynout na jazyku. Šilhá si na něj a vyplazuje ho až k nosu...

Penelopu vyruší zapraskání... Zaposlouchá se, ale zas je jenom ticho. Penelope si všimne malin, které přehlédla. Natáhne se pro ně. Rozhrne křoví a... zírá přímo do očí medvěda. „Penelopééééé!“ zakřičí někdo a ten naléhavý hlas se nese lesem...

Ve vězení

Eržika je cikánka. Je jí devatenáct, vypadá na třicet a pořád se směje.

„Penelopééé!“ volá hýkavě a stahuje z Penelopy šedou, štípavou deku.

Penelope se nechce probudit. Její rozespalý mozek jí signalizuje, že realita není růžová. Penelope chce ještě chvílku snít...

„Penelope!“

Eržika asi není stoprocentní Romka. Má zelené duhovky, naklání se až k Penelopě a dýchá jí do obličej.

„Jsou tady!“ řekne.

Tatínek Penelopy rozpřahuje svou širokou náruč. Kdyby si sundal košili, byl by chlupatý stejně jako medvěd. Tatínek se jmenuje Zoltán. Odjakživa to Penelopě vadí. Jak se máte před spolužáky prezentovat jako normální bytost, když máte tátu Zoltána s příjmením, které se ani nedá vyslovit?!

Penelope má po otci příjmení Kohlašniuková. Vždycky jí bylo fuk, když jí lidi jméno komolili, ale když jí bylo asi deset, rozhodla se, že jakmile bude mít první možnost, hned

se vdá! Vezme si manželovo příjmení a bude se jí nádherně žít!

Možná bych teď mohla začít vyprávět, jak se to Penelopě povedlo, ale ještě mi zbývá popsat Penelopinu mámu. Když za Peny přišla poprvé do věznice, chytla ji za tváře a pomalu jí otáčela obličejem.

„Jsi krásná!“ řekla jí. „Já konečně vidím, jak jsi krásná!“

Penelopina máma byla skoro nevidomá. Rozpoznávala jen bílou barvu. Nosila proto vždycky bílé ponožky a opatrně kladla nohy, aby měla přehled, kam šlape.

Penelope byla v base už dva měsíce. Její kůže ztratila letní opálení a byla bílá stejně jako vyvařená bavlna...

Takže, co si odnesla Penelope do své budoucnosti?! Shrňme si: tátu Zoltána Kohlašniukova, mateřské znaménko ve tvaru kozácké šavle a slepou mámu!

Neplačte nad ní! Bude hůř!